

De Kift, Goud

Ik heb geen spijt, geen tranen, geen verlangen;
Zoals rook van appelbloesems teer,
Door het goud van het verval omvangen,
Gaaf alles voorbij en keert niets weer.

Nooit meer zul je zoals vroeger strijden,
M'n hart dat door de kou is aangedaan.
't Land der berken zal mij niet verleiden
Ooit nog blootsvoets er doorheen te gaan.

Zelden zet hij als in vroeger dagen,
Zwerversgeest, mijn lippen nog in gloed.
Dat gaat nu allemaal vervagen,
Vurig oog een zinderend gemoed.

Ik verlang nu minder dan tevoren,
Leven, ben je soms een droom van mij?
't Is als reed ik bij het lentegluren
's Morgens op een roze paard voorbij.

Elk van ons moet van dit leven scheiden,
't Kooperen lover van de esdoorn kwijnt.
Wees gezegend tot het eind der tijden,
Al wat bloeit en daarna weer verdwijnt.